

Giới thiệu Vị Hôn Phu Dị Dàng Của Tôi

Khi anh có chuyện buồn thì em luôn bên cạnh...

Cuộc tình em chọn giống như câu hát: Anh chỉ đến bên em lúc buồn, vậy những ngày vui anh về nơi đâu?

Vị hôn thê của anh chính là em.

Nhưng cô ấy lại là người anh yêu.

Em yêu anh. Còn anh và cô ấy yêu nhau, vì cô ấy có nỗi khổ, nên hay người đã phải xa nhau.

Ngày hôn lễ diễn ra, anh làm chú rể còn em đóng vai cô dâu.

Nhưng tất cả những thứ đó lại giống như một trò chơi để giúp anh đưa cô ấy trở về bên cạnh.

Em muốn hỏi anh lần nữa: Anh có yêu em không?

Anh nói: Không.

Haha...

Từ bao giờ anh biến em thành diễn viên?

Thôi, dù sao vai diễn em diễn rất tròn vai, rất vui vẻ.

Cảm ơn anh. Chúc anh hạnh phúc.

Khi nào người con gái ấy yêu tôi tới hao gầy?

Nơi trái tim tôi đang đau đớn?

Sao em ngốc thế cô bé?

Tôi sai rồi!

Xin em thêm lần yêu tôi.

Kỷ niệm cổ chôn vui tháng năm ta đã có

Nhớ từng dấu yêu xa vời nào

Có nhớ, có thương hãy đặt tay lên tim khẽ nói

Lặng động giấc mơ qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Dị Dàng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cánh Hồng Rải Rác, Tim Em Rụng Rời

Trên thánh đường nhà thờ, nhuộm màu trắng tinh cùng màu hồng mang hạnh phúc. Trước cha xứ, người đàn ông đứng thẳng, thân hình cao lớn, mặc âu phục đen chỉnh chu, gương mặt tuấn lãng không cảm xúc. Lòng mây ngang rậm, mắt đen chim ưng, bên trong chứa sương mù dày đặc. Môi mỏng của hắn như cười như không cười. Hắn uy nghiêm, nghiêm túc đến đáng sợ.

Người hắn tự động phát ra loại khí chất cao quý, tao nhã vốn có. Bên cạnh, cô gái nhỏ bé, nhìn mảnh mai. Trên người cô mặc váy cưới màu trắng, điểm nhấn giữa ngực, viên ngọc trai đen kì lạ bắt mắt, chân váy trải dài một đoạn thảm đỏ. Gương mặt trái xoan xinh đẹp che bởi khăn voan xuyên thấu.

Gương mặt đó mang theo vui vẻ, mãn nguyện mà chờ mong, chút vẻ thẹn thùng. Mũi cao xinh xắn, hai cánh môi đỏ thắm, đôi mắt long lanh, đen láy, lông mày lá liễu cộng thêm làn da trắng muốt của cô.

Tay cầm bó hoa hồng đã nở rộ.

Cả hai xứng đôi vừa lứa, thiên sứ và giả thiên sứ, đẹp để làm sao.

Xung quanh, khách khứa chia làm hai hàng, giữa thảm đỏ dưới đất. Tất cả linh đình, hoành tráng.

Nhân vật chính hôn lễ, chú rể, người đàn ông kim cương thành phố S người người tôn kính, Huyền Khương Hàn. Cô dâu, tiểu thư của Hương gia, Hương Ánh Hoan.

Cha xứ nhìn Hương Ánh Hoan, bắt đầu đọc: "Hương Ánh Hoan, con có đồng ý lấy Huyền Khương Hàn làm chồng hợp pháp của mình? Cùng nhau trải qua ốm đau bệnh tật, dù nghèo hay giàu con vẫn ở bên anh ấy suốt đời chứ?"

"Con đồng ý." Giọng cô nhẹ nhàng, thanh thoát. Cô lên nhìn người đứng cạnh mình, lạnh lùng, không hề dao động.

Anh luôn thế, một biến hóa chẳng có... đôi khi cô nghĩ anh là người máy, người máy vô cảm, vô cảm với tất cả mọi người. Anh lạnh nhạt, nhưng cô chấp nhận sự thật, tất cả con người anh, bởi biết đâu ngày kia cô thay đổi nó.

Cha xứ quay qua Huyền Khương Hàn nói: "Huyền Khương Hàn, con có đồng ý lấy Hương Ánh Hoan làm vợ hợp pháp của mình? Cùng nhau trải qua ốm đau bệnh tật, dù nghèo hay giàu con vẫn ở bên cô ấy suốt đời chứ?"

Bầu không gian tĩnh lặng đến quý dị. Người đàn ông cao cao tại thượng vẫn không nói, không hề có hành động gì, tưởng chừng thành pho tượng.

Hương Ánh Hoan đợi chờ nhìn Huyền Khương Hàn, đáp lại cô không phải anh mà là giọng nói yếu ớt của cô gái phát ra từ cửa, "Hàn! Anh không được đồng ý!" Cánh cửa vẫn đóng giờ đã mở, ánh sáng từ ngoài chiếu vào, bóng dáng mờ mờ của cô gái dần hiện.

Bộ váy đen bó sát, đường cong chữ S rõ ràng, mặt tròn bánh bao nhỏ, mắt xanh biển động nước, đôi môi tô son màu tím.

Cô gái nữ thần vẻ đẹp sexy, giày cao gót va chạm đất, tiếng cộc cộc phát ra, phá tan im ắng. Tiếng nói trầm thấp đàn ông vang lên: "Baby, mừng em quay về." Huyền Khương Hàn bước đến bên cô gái kia, ôm lấy, cử chỉ trìu mến, mọi người đứng hình. Hương Ánh Hoan chốc lát cứng đờ, mong chờ, hạnh phúc hay gì đã biến mất, nụ cười méo mào.

Duyên Ương Ương quay về? Anh còn nói mừng quay về? Đám cưới ngày nay, đúng lúc này có phải vở kịch để anh kéo Duyên Ương Ương quay về... mọi thứ quá rõ rồi!

"Buông." Duyên Ương Ương giẫy ra khỏi vòng ôm của anh, mắt nhìn chằm chằm cô.

Hương Ánh Hoan không nhìn, chuyển tầm mắt nhìn Huyền Khương Hàn. Huyền Khương Hàn đón nhận ánh mắt cô.

Đôi mắt anh bình thản, nghiêm túc, âm thầm nói cô biết đây là thật. Lòng cô đau nhói lên.

"Huyền thiếu, anh xem chúng tôi là trò đùa à? Hương gia tôi dù không đáng để anh nể mặt ba phần, anh cũng không nên lôi cháu gái tôi ra làm trò cười!" Hương lão đứng lên, mặt già nua tràn đầy tức giận.

Huyền Khương Hàn lãnh đạm nói: "Dùng ngọc huân dương và mảnh đất ở khu *** để đổi lấy tổn thất này. Người thấy đủ chưa ạ?"

Hương lão lập tức im bặt.

Ngọc huân dương, loại ngọc quý hiếm, người đồn rằng có nó sẽ có may mắn, ông vì một chút may mắn đánh đổi thanh danh cháu gái, danh tiếng Hương gia bao năm sao? Nếu đối đầu với người đàn ông trước mắt, không thua chính xác thân bại danh liệt.

Hương lão đang khó xử, Hương Ánh Hoan đột nhiên hỏi: "Hàn, anh có yêu em không?" Giọng cô vừa vừa, gương mặt cô, nụ cười méo mào duy trì. Cô chỉ muốn biết, anh yêu cô hay không thôi, biết kết quả sẽ không thay đổi gì...

Thế nhưng đáp án lòng cô được giải trừ khi có câu trả lời.

"Không."

Câu nói hờ hững, hàng trăm nhát dao khứa tim, bó hồng trên tay cô rơi xuống, cánh hồng rải rác dưới thảm, tất cả vụt tắt. Hương Ánh Hoan bước đi, từng bước chân nặng nề. Váy cưới lộng lẫy dường như thành u ám mất rồi.

Trái tim tươi sáng bỗng chốc chìm đi, nỗi đau thấu tận tâm gan dần hiện hữu.

Anh là ngôi sao trên cao, cô là ngọn cỏ nhỏ bé, cô sao với tới được anh, anh sẽ không nhìn xuống cô.

Vĩnh viễn cô không có được anh yêu.

Tình yêu thứ gì đó đẹp, rất đẹp, nếu bạn cố gắng hết mình sẽ có được, tuy nhiên còn phải tùy vào việc ông trời sắp đặt duyên số.

Hương Ánh Hoan bước qua anh, cô giờ đây như xác không hồn.

Huyền Khương Hàn nhìn cô, trong mắt anh hiện chút dao động, rất nhanh bị anh ấn xuống.

Ương Ương trở về, kế hoạch thành công mỹ mãn, anh nên vui khi người yêu trở về? Lòng anh giờ đây... có ai đang cào xé nó?

Suy nghĩ một hồi anh quyết định bỏ qua. Ôm Duyên Ương Ương trở về biệt thự mình đồng thời hủy bỏ hôn lễ.

Hương lão, Hương gia thấy cô rời đi, đi theo cô.

Tất cả là trò chơi do anh sắp đặt, Hương gia hứng chịu bị hủy danh tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Dị Dàng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nhẫn Trái Tim Đen, Âm Chỉ Anh Không Yêu Em?

Căn phòng rộng lớn xa hoa, ánh đèn lung linh mờ ảo, Hương Ánh Hoan ngồi bệt xuống một góc tường, trên người mặc chiếc váy hồng xinh xắn, chiếc váy dài qua đầu gối và ngang vai, bờ vai trắng ngần nửa lộ ra. Mắt không biết nhìn gì, bờ mi nước mắt lắng đọng.

Giờ đây cô trông thật gầy yếu, mong manh như búp bê thủy tinh nhỏ bé bị bóng tối bao phủ, bên trong lẫn bên ngoài.

Nét mặt cô tiêu tụy, đôi môi khô khốc lắm lắm "Anh ấy không yêu... không yêu mình" Rồi lại cười đến ngốc.

Ba năm trước, Hương Ánh Hoan, cô gái ngây thơ hoạt bát, không vướng bận về tình yêu, không biết yêu. Tại một buổi tiệc, tình cờ mà hữu ý gặp Huyền Khương Hàn. Bao nhiêu người đàn ông Hương Ánh Hoan không để ý, đi để ý người đàn ông ác ma lạnh lùng luy tình người trước.

Tâm hồn thiếu nữ rung động mãnh liệt, một lần gặp nhớ mãi không quên, tựa thiêu thân lao vào lửa nóng. Sáu tháng tiếp theo, đột nhiên người đến muốn đính hôn với cô, người đó là anh, Huyền Khương Hàn. Cô ngỡ, cả Hương gia ngỡ ngàng. Cô đồng ý. Lễ đính hôn nhỏ, ngày ấy, anh trao nụ cười nhạt cho cô và đeo nhẫn kim cương đen trái tim tinh xảo vào tay cô.

Anh cười rất đẹp, dù nụ cười nhạt cũng làm lòng cô xao xuyến đổ gục. Một năm sáu tháng trôi qua, cô bên anh có bao nhiêu kỉ niệm... Đoạn thời gian cô kéo anh đi khắp nơi, thứ cặp yêu nhau bình thường hay làm cô đều làm.

Đi công viên sở thú, đi khu vui chơi, ăn kem que... và xem phim. Thứ cô nhớ nhất là ngày ở dưới cây đại thụ có xích đu, anh sau lưng đẩy nhẹ xích đu, cô ngồi trên, đóng đưa theo từng nhịp do anh đẩy.

Cô vui vẻ lắm, lên nhìn lên anh, cô thấy được nụ cười ấm áp ở anh, anh đã cười thật sự nhưng... không phải để cô nhìn thôi.

Lúc trước cô ao ước sẽ thay đổi được anh... ao ước vẫn mãi ao ước.

Cho đến hôn lễ, cô mới rõ ràng tất cả. Có lẽ lúc đầu là trùng hợp, về sau không phải. Dưới sự sắp đặt hoàn hảo do anh tạo, cô hóa thành nhân vật, hỗ trợ anh kéo người con gái kia về. Bao lâu, thời gian bên nhau giữa anh và cô là giả.

Đau, biết sự thật đau lắm. Câu nói không yêu càng làm cô đau hơn.

Làm gì để khiến con gió dần vật, rải rác, đang reo khổ đau lên người, lên lòng cô đi đây... khi chính cô mù quáng yêu anh, bên anh.

Cô là thiêu thân, trước mặt cô là biển lửa, sau biển lửa, nơi bình yên hạnh phúc. Thiêu thân lao đi, cố lao qua biển lửa, rồi thiêu thân không tìm được đường ra. Thiêu thân lao vào lửa đã chẳng còn đường bay ra, vùng vẫy mãi trở nên mệt.. còn cô, chìm sâu vào rồi, đã mệt mỏi, không thể vùng vẫy, cứ từ từ chết một cách đốn đau trong lửa nóng.

Hương Ánh Hoan vô hồn nhìn nhẫn trên tay, vô thức đưa lên vuốt ve. Nhẫn trái tim đen, nhẫn đính hôn do anh đeo, lẽ ra nó đã thay bằng nhẫn kết hôn, nhưng tiếc không còn nữa.

Hương Ánh Hoan tháo bỏ chiếc nhẫn bắt mắt khiến cô càng nhìn càng khóc khoi ngón tay mình. Hương Ánh Hoan để chiếc nhẫn xuống sàn đồng thời đứng lên. Chân trần chạm sàn lạnh lẽo, cô bước đi đến cửa kính, ngắm phong cảnh bên ngoài.

Trăng sáng ngời, chiếu xuyên qua kính, chiếu lên gương mặt buồn bã, ngơ ngác của cô.

"Em yêu anh... Hàn... vĩnh viễn yêu." Cô nói ra từng chữ, giọng nói nhỏ như muỗi kêu len lỏi vào không gian tĩnh lặng. Dù đau đớn thế nào... cô cũng không thể ngừng yêu anh. Thế nhưng... anh không yêu cô. Không yêu cô. Không yêu cô.

Trong đầu Hương Ánh Hoan không ngừng lặp đi lặp lại câu nói không yêu cô, lý trí như nhắc nhở lại như vô tình muốn trái tim cô vỡ tan...

Một người mang yêu thương đến anh

Nhưng anh chẳng quan tâm

Còn người kia anh yêu, anh say mê chìm đắm

Nhói lòng bước đi. Em chẳng nói câu gì

Vì em biết em chỉ là người đến sau,

Buồn phiền làm chi

Vì có yêu nhau được đâu

Nỗi lòng em mang chỉ em hiểu thấu.

Cố nhớ để quên được người

Cố khóc để em cười tươi

Mà anh ơi, hãy vui khi không còn em bên cạnh.

Tối âm u đó, Hương Ánh Hoan đã hoàn toàn ngây dại, thần trí rối loạn chỉ trong một đêm

"Tiểu thư, sáng rồi, tiểu thư? Tiểu thư!?" Tiếng cô hầu gọi, cô hầu mở cửa phòng bước vào, nhìn xung quanh thấy Hương Ánh Hoan tay chảy máu đã khô từ khi nào, nằm dưới sàn thì hét lên: "Tiểu thư! Cô... cô làm sao vậy? Bà chủ ơi! Tiểu thư tự tử!" Cô hầu hét to, người phía dưới đi lên, một người phụ nữ bước nhanh đến, nét mặt hốt hoảng, "Hoan nhi của mẹ? Mau mau kêu bác sĩ Trần đến đây!" Người phụ nữ ôm lấy Hương Ánh Hoan rồi nói với cô hầu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Dịu Dàng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tình Yêu Hay Tự Do (Đã Sửa)

Bác sĩ Trần tới rất nhanh, kiểm tra, băng bó vết thương ở tay Hương Ánh Hoan. Xong một lượt rồi nói với người phụ nữ: "Hương phu nhân, tiểu thư không còn nguy hiểm gì... chỉ là do bị cú sốc quá nặng và suy nghĩ nhiều dẫn đến rối loạn não bộ và thần kinh, có thể mất một khoảng thời gian để bình phục." Bác sĩ Trần dừng một lúc nói tiếp: "Lát tôi sẽ ghi đơn thuốc. Hương phu nhân, nên tránh cho tiểu thư tránh bị kích động, nếu không tình trạng sẽ chuyển biến xấu. Đã không còn gì nữa tôi xin phép đi." Người được gọi là Hương phu nhân là mẹ của Hương Ánh Hoan nghe thế vừa bớt lo lắng thêm phần ưu sầu. Hương phu nhân nhẹ giọng, "Tôi biết rồi. Cảm ơn, đã làm phiền bác sĩ Trần." Bác sĩ Trần rời đi.

Hương phu nhân hướng mắt đến Hương Ánh Hoan đang nằm trên giường, trong tình trạng mờ mắt nhưng không hề có phản ứng gì. Hương phu nhân giờ tay vuốt ve ở má của cô, "Con gái của mẹ... kiếp trước đã mắc nợ hán ta sao?" Hương Ánh Hoan nghe xong quay đầu, nâng mắt nhìn Hương phu nhân.

Môi cô nhếch lên, nụ cười ngây ngốc hoàn chỉnh, Hương phu nhân ruột đau như bị xé ra, bàn tay vuốt ve cô cứng đờ.

Con của bà, từ nhỏ đã che chở không cho hai chữ đau khổ cùng tổn thương trong tâm hồn của Hoan nhi. Bây giờ thì sao? Nó biết yêu, biết đau và vì sự che chở của bà nên Hoan nhi giờ đây mới thành như vậy.

Cảm giác đứa con duy nhất mình yêu thương trở nên ngờ ngợ, nhìn ai cũng nở nụ cười, lúc ngồi một mình thì ngẩng đầu nhìn trời nhìn trần nhà, ruột gan đứt đoạn.

Hương phu nhân thu về mặt đau thương lại, mỉm cười với Hương Ánh Hoan

Ba tháng sau.

Biệt thự Vàng Anh.

Trong thư phòng, một mảnh tĩnh mịch. Huyền Khương Hàn ngồi bên cửa sổ, khí lạnh bao quanh thân anh, đôi mắt anh nhắm lại, dường như đang ngủ. Từng góc cạnh trên gương mặt hoàn hảo, đẹp để hút người.

Hoan Hoan... anh sao luôn nhớ tới hình bóng của em? Chỉ ước ao thấy em... Anh đã chọn sai thứ mình muốn!?

Thứ anh muốn là em chứ không phải Ương Ương. Lựa chọn sai lầm đầu tiên của anh, anh bù đắp, thay đổi còn kịp?

Huyền Khương Hàn trầm tư, đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, anh thoát khỏi suy nghĩ miên man. Huyền Khương Hàn mở máy, giọng cung kính bên kia truyền vào tai anh, "Chủ nhân, chúng tôi thấy Duyên tiểu thư bị một kẻ lạ mặt đưa đi, Duyên tiểu thư không phản kháng gì." Huyền Khương Hàn nghe xong nhú mày, "Không cần đi theo cô ấy." Anh lạnh nhạt nói. Cúp máy, Huyền Khương Hàn đứng dậy.

Ương Ương, tất cả tình cảm hai ta đã xây lên giờ sụp đổ toàn bộ. Anh và em, thay lòng đổi dạ. Cả hai ta đã tự đập đổ tình yêu kia.

Thứ anh chọn là sai.

Hiện tại anh muốn nhìn thấy Hoan Hoan...

...

Trong khách sạn nào đó.

Duyên Ương Ương một thân tím đậm, váy bó sát ba vòng chữ S lý tưởng. Duyên Ương Ương nhìn người đàn ông trước mặt mình, nói: "Anh, em xin lỗi, là do tính cách của em, anh hiểu mà?" Giọng nói đầy bất đắc dĩ làm người đàn ông kia càng tức giận, gương mặt đẹp trai cau có, "Em rõ ràng đang viện cớ! Nếu chỉ vì thế sao còn bên hấn ta vài ngày?" Phá hư hôn lễ thế cũng thôi, đằng này phá xong liền ở bên người đàn ông kia? Cô coi anh ta mù à?

"Em.. em muốn giải quyết tận gốc tình cảm với anh ấy nhưng chưa có cơ hội, ngày hôm qua mới có. Giờ hai ta có thể đi. Anh, mang em đi đi, em hứa sẽ không rời anh." Duyên Ương Ương lại gần người đàn ông, hôn lên đôi môi của hấn ta rồi buông ra. Người đàn ông có vẻ hỏa hoạn đã tắt nên giọng dịu đi một chút, "Lần cuối cùng." Người đàn ông kéo Duyên Ương Ương vào lòng, cả hai ôm nhau một cách thân thiết.

Duyên Ương Ương trở về vốn để kết thúc tất cả, nhưng cô ta không muốn thứ mình từng có nhanh chóng thuộc về người con gái khác, cô ta ít nhất phá hỏng buổi lễ kết hôn, cô ta biết Hàn làm thế vì muốn cô ta trở lại, biết rõ tính cách của cô ta thế nào, chỉ do... cô ta lòng thay đổi, Hàn đã yêu người con gái kia rồi, từ khi cô ta về, ở bên Hàn cô ta nhận thấy, cảm giác được. Nếu Hàn như xưa, yêu cô ta, cô ta sẽ suy xét, mà một khi như thế cô ta không cần.

Cô ta còn rất nhiều người đàn ông, lúc trước cô ta cần tự do, hiện giờ cô ta cần tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Dị Dàng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Kỷ Niệm Cũ Kĩ

Chiếc xe BMW đen sang trọng dừng tại biệt thự Hương gia.

Huyền Khương Hàn bước xuống xe, đúng lúc nhìn thấy Hương Ánh Hoan cùng Hương phu nhân trở về.

Anh nhìn cô từ xa.

Nụ cười tươi sáng tựa ban mai, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh kia làm trái tim anh đập thêm, chỉ là nhịp đập rất đau.

Đã lâu anh không thấy cô cười một cách tự nhiên như thế...

Cô gái mặc váy cưới bỗng hiện ra trong đầu... Đáng lẽ cô bây giờ là vợ hợp pháp của anh, người cùng anh thề hện trước chúa, chung một con đường. Anh có thể khiến cô lại vì anh mà mặc váy cưới, bước vào thánh đường thêm lần nữa?

Huyền Khương Hàn cứ thế đứng nhìn, tận đến khi Hương Ánh Hoan đi vào biệt thự biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Vì sao? Muốn bước đến ôm cô, nhưng chân như ghim sâu vào đất không thể di chuyển.

Có lẽ anh nên trở về, thế giới của cô không có anh, nó sẽ yên bình hơn.

Huyền Khương Hàn quay lưng, đúng lúc này người anh ngày đêm nhớ mong không biết từ khi nào chạy tới ôm thắt lưng của anh rồi nhẹ nhàng nói: "Anh tới rồi? Tới đón em đi đăng ký kết hôn sao?" Câu nói lọt vào tai Huyền Khương Hàn, anh chấn động quay qua nhìn cô.

"Hoan Hoan?" Đáp lại Huyền Khương Hàn là giọng nói của Hương phu nhân, "Huyền thiếu, có thể nói chuyện một chút không?" Anh nhìn Hương Ánh Hoan dịu dàng nói: "Chờ anh nhé." Rồi rời đi cùng Hương phu nhân.'

Hương Ánh Hoan khó hiểu, nhìn bóng lưng của hai người.

...

Hương phu nhân nhìn người đàn ông tuấn lãng trước mặt, giọng nói thăm dò, "Cậu tới đây gặp con bé sao?"

Bà rất bất ngờ khi xem buổi họp báo trên tivi vài ngày trước.. Huyền Khương Hàn đã nói trong buổi họp báo rằng cậu ta và người phụ nữ kia đã chấm dứt, tất cả lỗi lầm trong hôn lễ cậu ta đều nhận hết.

Chính là tổng tài, người đàn ông kim cương của thành phố S chưa bao giờ bà thấy có người nào nhận hết tất cả lỗi lầm mình làm ra như thế, ảnh hưởng đến tiền đồ, đến danh tiếng và sự nghiệp của mình.

Nay cậu ta tới đây... gặp Hoan Hoan, bà thấy được vẻ mặt cậu ta ôn nhu, đầy yêu thương và xót xa khi nhìn và đối mặt với Hoan Hoan, khiến bà có chút hy vọng. Hoan Hoan hoàn toàn mất đi mảnh kí ức tổn thương, không biết do trời hay do tác dụng phụ của thuốc mà Hoan Hoan không bị khờ còn mất đi kí ức buồn đau cậu ta gây nên.

Có lẽ do duyên phận, số kiếp, kí ức đẹp để khi bên cậu ta Hoan Hoan không hề quên...

Nếu lần này không phải như bà nghĩ Huyền Khương Hàn đã yêu Hoan Hoan thì bà đành cầu cậu ta nói rõ với Hoan Hoan. Con bé đã quên, đối với lần chịu tổn thương này sẽ không lớn bằng tổn thương kia.

"Bác... cháu muốn bù đắp lỗi lầm cháu đã gây ra với cô ấy." Giọng anh nghiêm túc. Hương phu nhân chốc lát hơi vui mừng trong lòng, nhưng chỉ là chốc lát. Hương phu nhân lên tiếng: "Bù đắp lỗi lầm hay là cậu yêu con bé?"

Huyền Khương Hàn không nhanh không chậm nói: "Cả hai."

"Tôi mong cậu sẽ không bỏ con bé thêm lần nào nữa." Hương phu nhân nói tới đây có hơi dừng lại, một lúc nói tiếp: "Con bé đã quên những gì xảy ra trong hôn lễ. Đây là cơ hội để cậu bù đắp cho con bé." Hương phu nhân nói xong, bỏ lại Huyền Khương Hàn ngơ ngác bởi câu nói đã quên.

Chuyện gì đã xảy ra với cô?

...

Trên chiếc xích đu trắng, dưới tàn cây xanh ngát, cô gái xinh đẹp, nhỏ nhắn ngồi xích đu, đằng sau người đàn ông điển trai đang đẩy nhẹ xích đu, xích đu khẽ đong đưa.

Cô gái đó vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, đôi mắt tươi sáng như hoa hướng dương dưới nắng ấm, người đàn ông mang ánh mắt yêu thương, cưng chiều.

Hương Ánh Hoan ngồi đang ngồi trên xích đu đứng dậy, bước ra sau, đứng trước mặt Huyền Khương Hàn. Cô nhỏ bé, đứng trước anh, thân hình to cao che hết nắng và tầm nhìn, Hương Ánh Hoan một bước nữa gần anh, chân nhỏ kiễng lên, Huyền Khương Hàn đồng thời vòng tay ôm trọn cô cũng là lúc môi cô chạm vào môi anh.

Khoảng khắc tuyệt đẹp đẩy làm lòng người rung động...

Từng có kỉ niệm tại đây, nơi này... anh cười vì người con gái khác, cười vì nhớ họ....

Còn hiện tại là cười vì cô... vì ở bên cô...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Dị Dàng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lại Bước Thêm Để Gả Cho Anh Lần Nữa (Hết)

Chớp mắt đã qua một năm, ngày tháng hạnh phúc bên anh đã đến lúc bước tới kết quả...

Phòng trang điểm đón chào, thánh đường rộng mở và anh đang chờ em. Nhưng... em chợt biết, đây không phải lần đầu em gả cho anh, là lần thứ hai. Em bỗng thấy sợ hãi khi nghĩ đến bước vào đó lần nữa, em sợ tất cả mình trải qua những ngày tháng qua là giấc mơ, một khi đến đích liền tan.

Hay... cứ để anh là vị hôn phu dị dạng của cô đi? Cô điên rồi... điên mới có suy nghĩ như thế.

Hương Ánh Hoan đang đắm chìm trong suy nghĩ thì người bên cạnh đã đưa cô tới trao cho Huyền Khương Hàn. Cô nhìn anh, vẫn gương mặt cô in sâu vào tim, chỉ là cảm xúc từ đôi mắt anh là triu mến dịu dàng, chứa đựng ánh nắng nhẹ nhàng,

Nỗi sợ kia biến tan theo cảm giác ấm áp anh đang mang lại cho cô.

"Hân... anh yêu em không?" Câu hỏi của cô lọt vào tai anh, anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô rồi nhắm thẳng môi cô hôn xuống, nụ hôn đầy ôn nhu ngọt ngào.

Nụ hôn kéo dài mười phút anh mới buông ra, chậm rãi nói: "Anh yêu em. Hoan Hoan bước một lần nữa vào thánh đường, gả cho anh nhé?"

Hương Ánh Hoan loạn nhịp, khẽ gật đầu.

...

Là chiếc váy cưới trắng tinh được may tinh xảo, là rèm che mặt xuyên thấu, là giày cao gót đính kim cương trái tim, là gương mặt đông đầy hạnh phúc viên mãn, là bước qua cánh cửa lớn thánh đường, là đứng cùng anh thề hẹn. Có chúa, có linh mục, có mọi người chứng kiến.

Vẫn thế, khác là lời thề do chính anh và cô nói, khác là cả cô, anh đã gắn kết tơ duyên tình yêu.

...

"Mời cô dâu chú rể đọc lời thề." Giọng linh mục trầm thấp vang lên.

Cô, anh quay qua nhìn nhau, đồng thời mở miệng: "Tôi, Huyền Khương Hân/Hương Ánh Hoan sẽ suốt đời suốt kiếp ở bên cô Hương Ánh Hoan là vợ tôi/Anh Huyền Khương Hân là chồng tôi. Dù sóng gió, mưa to... vui buồn, khổ đau, giàu nghèo, bệnh tật cùng nhau nắm tay đến cuối đời." Từng lời nói như vang vọng cả thánh đường, luân quần khắp mọi nơi.

Lời thề tựa sét hiện, sấm vang...

"Cả Hai có đồng ý nên vợ thành chồng với nhau hay không?" Giọng linh mục lần nữa vang lên.

"Tôi đồng ý!"

Ba câu tôi đồng ý thành nút thắt cuối cùng của sợi dây duyên phận...

Người đưa tới hộp nhỏ xinh màu đỏ. Huyền Khương Hân tiếp nhận nó, tay anh mở hộp ra, một đôi nhẫn màu bạc, thiết kế đơn giản, mặt trong của nhẫn có ghi chữ nhỏ chính là tên cô và tên anh...

Anh lấy chiếc nhẫn gắn kim cương nhỏ, bàn tay cầm hộp đưa cho người kia, rồi mới cầm tay nhỏ của cô từ từ đeo lên, nhẫn mát lạnh đeo vào tay Hương Ánh Hoan vừa vặn.

Anh đeo xong cũng là lúc cô cảm chiếc nhẫn còn lại đeo cho anh.

Tất cả làm xong, ánh mắt hai người giao nhau, mỗi anh cong lên thành hình vòng cung.

Cô gái anh từng tổn thương... kiếp này nguyện bù đắp tất cả bằng tình yêu, bằng hành động.

"Bà xã, cảm ơn em đã lại bước thêm để gả cho anh lần nữa." Giọng ôn hòa thương yêu chân thành của anh lọt vào tai cô, cô nở nụ cười rạng ngời, "Em yêu anh."

Đời này, cô đã mãn nguyện khi gả thành công làm vợ anh. Mặc váy cưới lần hai để có được ngọt ngào... để hoàn thành một nửa tình yêu cách trọn vẹn hơn. Tương lai? Là nửa tình yêu còn lại, phải trải qua những gì cũng chẳng biết được, hiện tại hạnh phúc thì cứ hưởng thụ, về sau tính sau.

Mọi người ở đây có người cảm động đến chảy nước mắt. Hương phu nhân nhìn con gái mình cười hạnh phúc, lòng vừa vui lại buồn..

Hoan Hoan... con hạnh phúc là mẹ an tâm rồi.

Anh nắm tay cô đi ra khỏi thánh đường lộng lẫy.

Đôi khi sau lớp tổn thương dày đặc mới tìm được mảnh hạnh phúc viên mãn.

---Hết---

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Dị Dàng Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.